

85

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. 3663/108/2007 – 17.01.2008

OPERATOR 2928

DECIZIA CIVILĂ NR. 188

Ședința publică din 20 februarie 2008

PREȘEDINTE : PĂTRU RĂZVAN
JUDECĂTOR : BARBĂ IONEL
JUDECĂTOR : OLARU RODICA
GREFIER : GRECU RADU

S-a luat în examinare recursul pârâtei Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad împotriva sentinței civile nr. 2563/7.11.2007, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 3663/108/2007, în contradictoriu cu reclamanta intimată SC Măgura Impex SRL Arad, având ca obiect contestație act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă pentru pârâta recurentă consilier juridic Morariu Pavel și consilier juridic Szabo Ștefan Florin, pentru reclamanta intimată se prezintă avocat Costaș Cosmin Flavius.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar, prin registratura instanței, răspuns din partea reclamante intimată, la cererea de suspendare formulată de pârâta recurentă, în 2 exemplare, un exemplar se înmânează reprezentanților pârâtei recurente.

Consilierul juridic Morariu Pavel precizează că judecătorul Pătru Răzvan a formulat o acțiune pentru restituirea unei taxe de primă înmatriculare a unui autovehicul, acțiune înregistrată la Tribunalul Arad, și consideră că acesta este un motiv pentru formularea unei cereri de abținere a judecătorului respectiv de la judecarea prezentei cauze.

Președintele completului precizează că la fila 13 dosar este atașată cererea de abținere formulată de judecătorul respectiv pentru motivul că a formulat o cerere de restituire a unei taxe de primă înmatriculare a unui autovehicul, iar la fila 14 dosar este atașată încheierea dată la 4.02.2008, prin care a fost respinsă cererea de abținere respectivă.

În aceste condiții, consilierul juridic Morariu Pavel arată că nu înțelege să solicite recuzarea judecătorului respectiv.

La cererea instanței, reprezentanți părților arată că nu mai au alte cereri de formulat.

Nemai fiind alte cereri și nici excepții, Curtea acordă cuvântul asupra cererii de suspendare a judecării cauzei în baza art. 244 al.1 pct. 1 Cod procedură civilă și asupra recursului.

Reprezentanți pârâtei recurente solicită admiterea cererii de suspendare a judecării, în baza art. 244 al.1 pct. 1 Cod procedură civilă, până la soluționarea procedurii de *infringement*.

De asemenea solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei recurente, arătând că pârâta doar a încasat taxa și admiterea excepției de inadmisibilitate a acțiunii reclamantei intimată, privind restituirea taxei auto de primă înmatriculare.

Reprezentanții pârâtei recurente solicită admiterea recursului și trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea îndeplinirii procedurii prealabile, soluția care se impune, fiind anularea adreselor în discuție, și trimiterea cauzei în procedură prealabilă la Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, pentru ca aceasta să se pronunțe printr-o decizie asupra cererii reclamantei intimat

Avocatul reclamantei intimat solicită respingerea cererii de suspendare a cauzei formulată de pârâta recurentă, respingerea excepțiilor invocate de pârâta recurentă, iar pe fond respingerea recursului, menținerea ca temeinică și legală a sentinței primei instanțe, cu cheltuieli de judecată.

CURTEA

Deliberând asupra recursului constată următoarele:

Cererea de chemare în judecată și argumentele părților:

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Arad sub nr. 3663/108/2007 la data de 3 octombrie 2007, reclamanta SC Măgura Impex SRL cu sediul în Arad, a chemat în judecată Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și a solicitat anularea actelor administrativ fiscale nr. 11694 din 17 august 2007 și 12276 din 3 septembrie 2007 și obligarea pârâtei la restituirea taxei speciale pentru autoturisme în cuantum de 6287 lei, achitată în mod nelegal de către reclamantă, actualizată cu rata dobânzii legale până la data plății.

Printr-un alt capăt de cerere, nesusținut de către reclamantă, s-a solicitat și suspendarea judecării cauzei în temeiul art. 234 din Tratatul Comunității Europene și declanșarea unei acțiuni preliminare prin care să se pună întrebări, de către instanță, Curții de Justiție Europene, în legătură cu existența compatibilității între dispozițiile art. 214¹ – 214³ din Codul fiscal român, cu art. 90 paragraful 1 din Tratatul Comunității Europene.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în cursul lunii iulie 2007 a achiziționat din Germania un autoturism second-hand marca Volkswagen Passat, fabricat în anul 2002, iar pentru a-l înmatricula în România, a fost obligată să plătească taxa de 6287 lei. Plata acestei taxe este obligație legală derivată din reglementările codului fiscal, capitolul „Taxa specială pentru autoturisme și autovehicule”, reglementare în vigoare de la 1 ianuarie 2007 și care contravine Tratatului Comunității Europene care în art. 90 interzice statelor membre să instituie taxe contrare principiilor tratatului. În speță este încălcat principiul nediscriminării produselor importate cu produsele interne, din analiza aplicării taxei rezultând că aceasta este percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în Comunitatea Europeană și reînmatriculate în România, în timp ce pentru autoturismele deja înmatriculate în România, la o nouă înmatriculare taxa nu mai este percepută.

Prin întâmpinare, pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, a invocat respingerea acțiunii ca inadmisibilă întrucât nici unul din cele două acte administrative indicate de reclamantă nu sunt în realitate acte administrativ-fiscale astfel cum sunt definite de art. 41 din Codul de procedură fiscală, fiind doar adrese explicative în sensul că taxa solicitată de reclamant nu poate fi restituită. În același timp s-a susținut că nu există nici o decizie administrativă sau alt act administrativ în temeiul căruia s-a plătit taxa solicitată.

Sub aspectul fondului s-a solicitat respingerea acțiunii întrucât taxa a fost achitată de reclamantă în temeiul reglementărilor din capitolul „Taxa specială pentru autoturisme și autovehicule” introdusă în Codul fiscal prin Legea nr. 343/2006, în vigoare de la 1 ianuarie 2007, iar pârâta, autoritate administrativă, este obligată să respecte legislația internă chiar și în situația în care ulterior,

legiuitorului o va modifica pentru a asigura compatibilitatea legii interne cu dreptul comunitar.

Soluția Tribunalului Arad:

Prin sentința civilă nr. 2563/7.11.2007, pronunțată în dosar nr. 3663/108/2007, de Tribunalul Arad a admis acțiunea reclamantei SC Măgura Impex SRL, formulată împotriva pârâtei Administrației Finanelor Publice a Municipiului Arad și a anulat actele administrative nr. 11694p/ad/17 august 2007 și nr. 12276p/ad/3 septembrie 2007 ale pârâtei și a obligat pârâta să dispună restituirea sumei de 6287 lei reprezentând taxă specială pentru autoturism achitată de reclamantă prin Ordinul de plată BCR nr. 57/20 iulie 2007, precum și să plătească reclamantei rata dobânzii legale de la data plății până la restituirea efectivă; a respins ca nesustținută cererea de suspendare a judecării cauzei formulată de reclamantă, precum și excepția de inadmisibilitate a acțiunii invocată de pârâtă; a obligat pârâta la plata parțială a cheltuielilor de judecată în cuantum de 1043,60 lei.

Întrucât excepția de inadmisibilitate a acțiunii este strâns legată de analiza de fond a cererii principale, potrivit art. 137 alin. 2 Cod procedură civilă, prima instanță le-a analizat împreună.

Prima instanță a considerat că esențial pentru rezolvarea problemelor de drept deduse judecării este acceptarea aplicării în cauză a dispozițiilor art. 148 alin. 2 din Constituția României, care statuează că prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. Aliniatul 4 al aceluiași articol, prevede, că, între alte instituții, autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din alin. 2 menționat.

Analizând dispozițiile art. 90 paragraful 1 din Tratatul Comunității Europene, invocat de reclamantă, instanța de fond a constatat că acesta prevede că „nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”.

În consecință, prevederile menționate din Tratat limitează libertatea statelor în materie fiscală de a restricționa libera circulație a mărfurilor prin interzicerea taxelor discriminatorii și protecționiste. Astfel, art. 90 (1) interzice discriminarea fiscală între produsele importate și cele provenind de pe piața internă și care sunt de natură similară. Esențialul acestei taxe interzise este că perceperea ei este determinată de traversarea graniței de către autoturismul supus taxei, dintr-o țară comunitară, în România.

În privința reglementării interne, prima instanță a remarcat că taxa specială pentru autoturisme și autovehicule a fost introdusă în codul fiscal prin Legea nr. 343/2006, sub forma unui nou impozit, cu aplicabilitate de la 1 ianuarie 2007, inițial pentru toate autovehiculele, iar după modificarea Legii nr. 343, prin OUG nr. 110/2006, a fost restrânsă la toate autoturismele și autovehiculele, inclusiv cele comerciale, prevăzându-se categorii de persoane exceptate (cele cu handicap, misiuni diplomatice etc.), cât și situații de scutire de la plata taxei, în cazul vehiculelor istorice etc.

Potrivit reglementării în vigoare la data importului autoturismului de către reclamantă, taxa specială pentru autoturisme se datorează cu ocazia primei înmatriculări în România a unui autoturism sau autovehicul comercial, enumerat la art. 214¹ din Codul fiscal.

Cuantumul taxei speciale, datorată bugetului statului, se calculează după formula prevăzută de art. 214¹ alin. 3 în funcție de capacitatea cilindrică, vechimea autovehiculului și unii coeficienți de corelare ori de reducere a taxei

prevăzuți în anexele speciale ale legii. Esențialul rămâne că taxa specială nu este percepută pentru autoturismele deja înmatriculate în România, și aceasta stat comunitar de la 1 ianuarie 2007, fiind percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în celelalte state comunitare, și reînmatriculate în România, după aducerea acestora în țară.

Diferența de aplicare a taxei demonstrată în modul arătat, introduce un regim juridic fiscal discriminatoriu pentru autovehiculele aduse în România din Comunitatea Europeană în scopul reînmatriculării lor în România, în situația în care acestea au fost deja înmatriculate în țara de proveniență, în timp ce pentru reînmatricularea autovehiculelor înmatriculate deja în România, taxa nu se mai percepe.

Între principiile dreptului comunitar, obligatorii pentru instanțele judecătorești române, astfel cum s-a menționat prin referirile la art. 148 alin. 2 și 4 din Constituție, prima instanță a făcut referire la supremația dreptului comunitar, în speță a art. 90 (1) din Tratat și conchidem că prin modificarea codului fiscal și introducerea taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, legiuitorul a încălcat în mod direct dispozițiile menționate ale Tratatului.

Ca urmare a efectului direct a art. 90 (1) din Tratat pentru ordinea juridică internă a României, instanța este datoră să constate că art. 214¹ -214³ din Codul fiscal sunt reglementări contrare și că nu pot fi menținute în continuare ca aplicabile în cauza de față. Neputând fi aplicabile în dreptul intern, aceste reglementări impun concluzia că taxa specială achitată pentru reînmatricularea autoturismului de către reclamantă, în cuantum de 6287 lei, a fost încasată în contul bugetului statului, cu încălcarea art. 90 (1) al Tratatului, inclusiv a Tratatului de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, ratificat de România prin Legea nr. 157/2005, care prevede că de la data aderării, dispozițiile tratatelor originare (....) înainte de aderare, sunt obligatorii pentru (.....) România și se aplică în condițiile stabilite prin Tratat și prin actul de aderare.

Apărarea pârâtei că acțiunea este inadmisibilă întrucât nu se solicită anularea unui act administrativ fiscal de plată a taxei este neîntemeiată și speculativă. Într-adevăr, reclamanta a achitat taxa conformându-se dispozițiilor citate din codul fiscal, precum și a unei calculații privind taxele speciale pentru autoturisme, stabilită de Ministerul Finanțelor și care este afișată, în formă electronică, în mod public. Astfel cum pârâta confirmă, operațiunea tehnică de înmatriculare a autoturismelor second - hand importate dintr-un stat membru al Uniunii Europene nu este posibilă fără plata taxei. Într-adevăr, nici un organ administrativ din România, nici cel care înmatriculează autoturisme, nici cel care încasează taxa și nici Ministerul Finanțelor care administrează bugetul statului, nu emite un act fiscal, titlu de creanță, care să o materializeze. În consecință, însăși obligația de plată a taxei, de natură legală și condiționarea înmatriculării de dovada plății acesteia, echivalează cu existența unui act administrativ de obligare la plată care nu are un suport material, ci doar așa cum s-a arătat, o bază legală de reglementare și calcul și o calculație efectivă, afișată electronic de Ministerul Finanțelor.

A considera că reclamanta nu poate contesta încălcarea dreptului comunitar prin reglementarea și perceperea în acest mod a taxei speciale pentru autoturisme, în lipsa unui titlu de creanță cu suport material, ar echivala cu negarea dreptului reclamantei de a avea acces liber la justiție și ar contraveni art. 21 alin. 1 din Constituția României care statuează că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și

interes
acestui1 ianuarie
persoană
instanță
reglementare
reglementare
administrativă
în lunaconstat
administrativ
cont
prin
Finanțelorlei
C
f

87

intereselor sale legitime, în timp ce nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

Prima instanță a reținut că art. 90 (1) din Tratat face parte, de la data de 1 ianuarie 2007, din ordinea internă de drept a României și astfel reclamanta, persoană juridică română, se poate adresa autorităților administrative precum și instanțelor judecătorești în scopul de a-i restabili drepturile conferite de această reglementare comunitară de bază și care i-au fost încălcate prin aplicarea reglementărilor dreptului național cu caracter contrar de către autoritățile administrative cu ocazia reînmatriculării în România a autoturismului cumpărat în luna iulie 2007 din Germania.

Prin urmare, actul administrativ - fiscal vătămător pentru reclamantă, îl constituie însăși plata taxei speciale pentru autoturism, iar demersul prealabil administrativ la care este obligată reclamanta prin dispozițiile Legii contenciosului administrativ și ale codului de procedură fiscală, sunt asigurate prin cererile de restituire a taxei depuse de către reclamantă la Administrația Finanțelor Publice Arad la 1 și respectiv 24 august 2007.

Considerând demonstrată încălcarea art. 90 din Tratat prin instituirea taxei speciale pentru autoturisme, de la 1 ianuarie 2007, prin art. 214¹-214³ Cod fiscal, instanța de fond a admis acțiunea reclamantei stabilind că taxa a fost ilegal încasată, obligând pe pârâtă să o restituie. Lipsind-o pe reclamantă în mod nelegal de suma de 6287 lei, de la data plății sumei, 20 iulie 2007, pârâta datorează și dobânzile legale aferente, până la data restituirii efective, prejudiciul cauzat reclamantei numai în acest fel putând fi reparat integral astfel cum prevăd dispozițiile art. 1084 Cod civil raportat la art. 1082 Cod civil.

Potrivit art. 274 Cod procedură civilă reclamantei i se cuvin și cheltuielile de judecată formate din onorariul avocațial și taxa judiciară de timbru pentru anularea actelor administrative de refuz de restituire a sumei cât și pentru obligația de a dispune restituirea taxei speciale pentru autoturisme în cuantum de 6287 lei, achitată de reclamantă prin ordin de plată BCR nr. 57/20 iulie 2007.

Cererea de recurs și argumentele părților formulate la judecarea recursului:

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, potrivit art. 312 al.3 Cod procedură civilă.

În motivarea recursului, pârâta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a arătat că prima instanță a considerat ca singur motiv de nelegalitate al „așa ziselor acte administrative”, neconcordanță dintre legislația internă care reglementează taxa auto de primă înmatriculare, pe de o parte, și Constituție și Tratatul Comunității Europene, pe de altă parte.

Pârâta recurentă invocă excepția de inadmisibilitate a acțiunii reclamantei, sub un dublu aspect. Primul aspect se referă la împrejurarea că actele depuse care se face referire în acțiune nu sunt acte administrative, așa cum sunt definite de art.2 pct.1 lit. c din Legea nr. 554/2004. adresele emise de AFP Arad sunt răspunsuri la petiție, emise în temeiul OG nr. 27/2002. Recurenta consideră că instanța de fond, interpretând greșit actul dedus judecării, a calificat cele două adrese de răspuns ale pârâtei ca fiind „acte administrativ fiscale”. Instanța a constatat că însăși obligația de plată a taxei, de natură legală și condiționarea înmatriculării de dovada plății acesteia, echivalează cu existența unui act administrativ de obligare la plată, care nu are suport material, ci doar o bază legală.

Or, în condițiile în care nu există un „suport material”, adică existența materială a unui act administrativ, acțiunea reclamantei, așa cum a fost formulată, apare ca fiind inadmisibilă.

Cele două adrese emise de pârâtă nu întrunesc elementele unui act administrativ fiscal, astfel cum este definit la art. 41 din codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește procedura de contestare a actelor administrativ fiscale, aceasta este prevăzută de art. 205 și următoarele cod procedură fiscală. Mai arată că reclamanta nu a formulat „contestatie” la organul fiscal teritorial, în înțelesul art. 205 Cod procedură fiscală, pentru ca la rândul lor, acestea să facă obiectul unei acțiuni în contencios administrativ.

Adresele emise de pârâtă pot fi cel mult asimilate ca documente emise în regim de asistență contribuabili, așa cum este prevăzut în Ordonanța nr. 767/2000 pentru aprobarea instrucțiunilor cuprinzând procedura de asistare a contribuabililor în domeniul fiscal. Natura juridică a acestor adrese este un răspuns de informare, dar fără să producă efecte juridice din partea organului fiscal și care nu îmbracă natura unui act administrativ fiscal (art. 43 al.3 din Codul de Procedură Fiscală).

Al doilea aspect al inadmisibilității, are în vedere natura litigiului. Astfel potrivit art. 2 pct. 1 lit. f din Legea nr. 554/2004 „contencios administrativ” reprezintă activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim. Articolul de lege are două teze, teza I referindu-se la „emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ”, iar teza a II -a se referă la „nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere”. Nici una din cele două condiții ale articolului de lege menționat nu este îndeplinită. Astfel art. 2 pct.1 lit. f trebuie interpretat prin raportare la art. 1 al.1 din Legea nr. 554/2004.

Recurenta arată că dacă nu există act administrativ în speță, sau dacă potentului i s-a răspuns printr-un simplu răspuns la petiție, în termenul legal, nu se poate vorbi de contencios administrativ.

Cea de a doua excepție invocată de recurentă este cea a lipsei calității procesuale pasive a Administrației Finanțelor Publice Arad, deoarece în speță nu se contestată nici un act administrativ, ci se contestată o taxă instituită de Statul român, astfel că ar putea avea calitate procesuală pasivă persoana care a fundamentat implementarea taxei speciale în legislația națională (cod fiscal, art. 214 ind. 1 și următoarele), respectiv Statul Român, reprezentat în instanță de Agenția Națională de Administrare Fiscală, potrivit Hotărârea Guvernului nr. 495/2007.

Recurenta arată că prima instanță a depășit limitele generale de competență ale unei instanțe de judecată, depășind și atribuțiile puterii judecătorești (art. 304 punctul 4 Cod procedură civilă)

Nici o lege în vigoare nu permite unei instanțe judecătorești de drept comun să se pronunțe asupra compatibilității unor prevederi legale ale dreptului intern cu Constituția și cu tratatele internaționale, această atribuție revenind în mod exclusiv Parlamentului și eventual Curții Constituționale, singurele instituții în măsură să aprecieze dacă legislația referitoare la taxa de primă înmatriculare contravine Constituției sau reglementărilor Uniunii Europene.

Pe fondul cauzei recurenta arată că hotărârea primei instanțe este netemeinică și nelegală, invocă prevederile art. 1-33 din Legea nr. 157/2005 privind aderarea României la Uniunea Europeană „legea cadru europeană este un act legislativ care obligă orice stat membru destinat în ceea ce privește rezultatul care trebuie obținut, lăsând în același timp autorităților naționale competența în ceea ce privește alegerea formei și a mijloacelor”, și ale art. 146 al.2 din Constituția României, de unde rezultă faptul că legile cadru sunt obligatorii pentru statele membre în privința rezultatului, însă autoritățile naționale au competența de a alege forma și mijloacele prin care dispozițiile legilor cadru devin obligatorii pentru fiecare stat membru în parte.

Recurenta arată că dispozițiile art. 90 al. 1 din tratatul Comunităților Europene are în vedere introducerea unor limitări ale drepturilor statelor de a introduce pentru produse comunitare impozite mai mari decât pentru produsele interne, iar dispozițiile comunitare reținute în hotărârea primei instanțe nu sunt incidente în speță, întrucât legislația noastră prevede plata în cazul în care suntem în prezența acelorași specificații tehnice a unei taxe de primă înmatriculare în România în același quantum indiferent dacă se aplică la autoturismele din producție internă sau din cele produse în spațiul comunitar.

Argumentele de principiu reținute în motivarea sentinței sunt neîntemeiate, întrucât legislația europeană nu interzice instituirea taxei, ci doar prevede că nivelul acesteia să nu fie mai mare decât al taxelor care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare.

Comisia Europeană nu este împotriva perceperii unei taxe cu ocazia primei înmatriculări a autoturismelor, ci doar a modului de determinare a taxei, 16 state membre ale Uniunii Europene practicând o taxă care se percepe cu ocazia înmatriculării autovehiculelor. La acest moment Comisia Europeană se află în negocieri cu Guvernul României cu privire la modalitatea de stabilire a taxei.

Mai arată că dispozițiile art. 90 paragraf 1 din Tratatul Comunității Europene nu sunt incidente întrucât, pe de o parte nu este vorba de „impozite interne mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”, iar pe de altă parte nu este vorba de un regim fiscal discriminatoriu, întrucât obligația de plată a taxei de primă înmatriculare există pentru toate autoturismele, indiferent de țara de proveniență a acestora, nefiind deci în prezența unei îngrădiri a liberei circulații a mărfurilor, principiu statuat în Tratatul Comunității Europene.

Reclamanta intimată SC Măgura Impex SRL a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea întâmpinării, reclamanta intimată SC Măgura Impex SRL arată că potrivit H.G. nr. 495/2007, Agenția Națională de Administrare Fiscală este un organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea sa aflându-se direcțiile generale ale finanțelor publice și administrațiile finanțelor publice, care au caracterul unor servicii publice deconcentrate în domeniul finanțelor publice, ele excitând toate atribuțiile prevăzute de lege organului central – A.N.A.F. pârâta recurentă a încasat de la reclamanta intimată taxa specială pentru autoturisme, a eliberat chitanță, a emis acte administrativ fiscale, a respins cererea de restituire și contestația împotriva refuzului de restituire, acte procedurale îndeplinite în temeiul atribuțiilor conferite de lege HG nr. 495/2007, în numele și pe seama statului, astfel că statul este reprezentat în prezentul proces de Administrația Finanțelor Publice Arad, care are calitate procesuală pasivă.

Reclamanta intimată arată că nu contestă legalitatea unor prevederi din Codul Fiscal, ci pretinde că dispozițiile legale aplicate de Administrația Finanțelor Publice Arad sunt reglementări contrare dreptului comunitar și prin urmare ele nu pot fi aplicate. Reclamanta intimată arată că încasarea taxei speciale pentru autoturisme nu s-ar putea face decât în temeiul unei decizii de impunere emise de organul fiscal, care trebuie să cuprindă elementele specifice oricărui act administrativ - fiscal prevăzut de art. 43 Cod procedură fiscală. O asemenea decizie de impunere trebuia să-i fie comunicată contribuabilului, pentru a fi opozabilă acestuia.

În practică un asemenea act administrativ fiscal nu există, iar serviciile publice comunitare de înmatriculare vehicul nu procedează la înmatricularea autoturismelor fără plata taxei de primă înmatriculare, contribuabili sunt obligați să se prezinte la administrațiile financiare și să achite taxe, determinată în prealabil pe baza dispozițiilor Codului fiscal, de funcționarul de la ghișeu, astfel contribuabilul este obligat să achite taxa de primă înmatriculare fără a i se emite decizie de impunere.

Pe fond reclamanta intimată arată că de la 1 ianuarie 2007, dispozițiile constituționale prevăd la art. 148 al.2 că prevederile tratatelor constitutive au prioritate față de dispozițiile contrare interne, iar la al. 4 al aceluiași articol că autoritatea judecătorească are obligația de a duce la îndeplinire prevederile al.2, astfel că instanțele judecătorești au nu numai dreptul, dar și obligația de a se pronunța asupra compatibilității normelor interne cu dreptul comunitar, în sensul de a lăsa neaplicate dispozițiile naționale și de a aplica dispozițiile comunitare.

Prin aplicarea art. 214¹ - 214³ Cod fiscal se produce o discriminare între autoturismele second hand deja înmatriculate în România și autoturismele second hand înmatriculate în alt stat membru al Uniunii Europene, în privința cărora se încearcă înmatricularea în România. Comparând situația a două autoturisme care au același caracteristici tehnice și aceeași vechime, unul provenit dintr-un stat membru și altul deja aflat pe piața românească, se observă că taxa de primă înmatriculare percepută autoturismului din străinătate este uneori cu mult mai mare decât valoarea reziduală a unei taxe similare incluse în prețul de revânzare al autoturismului deja înmatriculat în România.

Prin aplicarea art. 214¹ - 214³ Cod fiscal, statul român îngreunează intrarea pe piața românească a autoturismelor provenite din alte state membre ale Uniunii Europene, întrucât taxa aplicată produselor similare provenind din alte state membre este mai mare decât taxa percepută produselor naționale similare. Sancțiunea aplicabilă în situația în care se constată contrarietatea dintre dreptul național și dreptul comunitar este una extrem de simplă: judecătorul național este obligat să lase neaplicat dreptul național și să dea prioritate dreptului comunitar.

Faptul că Guvernul român negociază cu Comisia Europeană modalitățile de modificare a taxei de primă înmatriculare, astfel încât pe viitor taxa să nu mai fie contrară dreptului comunitar, precum și posibilitatea adoptării unei taxe de înmatriculare unice la nivelul Uniunii Europene, în viitorul apropiat nu sunt chestiuni care să schimbe în vreun fel situația juridică din speță: reglementarea în vigoare la data încasării taxei era contrară dreptului comunitar, iar taxele încasate cu încălcarea dreptului comunitar trebuie restituite.

La termenul de judecată din data de 06.2.2008, pârâta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a depus la dosar o cerere de suspendare a cauzei, în baza art. 244 al.1 pct. 1 Cod procedură civilă, până la soluționarea procedurii de infringement.

eri din
strația
și prin
taxei
izli de
ecifice
ală. O
bilului,

În motivarea cererii de suspendare a cauzei, pârâta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad arată că Uniunea Europeană, prin organele sale abilitate, respectiv Comisia Europeană, a declanșat împotriva României procedura de „infringement”, respectiv procedura privind constatarea încălcării în parte de către România, ca stat membru al UE a normelor comunitare în vigoare, în speță ale art. 90 din Tratatul CE.

În cadrul negocierilor purtate de către România cu reprezentanții Comisiei Europene, discuțiile au fost axate exclusiv în sensul modificării formulei de calcul al acestei taxe, prin modificarea criteriilor și coeficienților de calcul și ponderii acestora în formula de calcul, în vederea diminuării considerabile a cuantumului final al taxei, și nicidecum, în sensul eliminării totale de către România a acestei taxe din Codul Fiscal.

rviciile
ularea
bligati
ată în
astfel
emite

Față de aceste negocieri, care s-au concretizat prin acceptul dat de Comisia Europeană asupra unui proiect întocmit de către România cu privire la această taxă, recurenta consideră că pronunțarea în acest moment a unei hotărâri irevocabile în această speță este inoportună, cât și nelegală.

ozitiile
ve au
col că
derile
a de a
ar, în
ozitiile

Pronunțarea unei hotărâri irevocabile înainte de intrarea în vigoare a modificărilor legislative privind taxa de primă înmatriculare, așa cum au fost ele agreeate de către Comisia Europeană, este în acest moment neavenită, existând posibilitatea, ulterior, ca soluția instanței să fie adaptată conform normelor aflate în vigoare și agreeate de Comisia Europeană.

Arată că în cazul respingerii recursului, acest fapt ar genera o restituire integrală a taxei plătită de intimat, se poate crea un prejudiciu adus Statului român, întrucât, negocierile cu Comisia Europeană au fost axate asupra cuantumului acestei taxe, respectiv asupra modului de calcul și în nici un caz asupra eliminării totale a acestei taxe, astfel această taxă va exista, așa cum este ea prezentă într-un număr de 16 state europene, agreeată fiind de Comunitatea Europeană, însă ea va fi stabilită într-un alt cuantum.

Între
smele
rivinta
două
unul
ă, se
tătate
nilare
ia.

Recurenta apreciază că soluționarea echitabilă a prezentei cauze, depinde în tot de soluționarea litigiului dintre România și UE, și în acest fel solicită suspendarea prezentei cauze, până la soluționarea definitivă a procedurii de infringement.

nează
mbre
d din
onale
itatea
mplă
dea

Un alt motiv în sprijinul admiterii cereri de suspendare al Judecătii cauzei până la soluționarea procedurii de infringement îl constituie însăși obiectul cauzei, prin prisma motivelor invocate de reclamanta intimată și al considerentelor reținute de instanța de fond, raportat la competența materială exclusivă în ceea ce privește soluționarea unor aspecte speciale ale cauzei.

itățile
u mai
ce de
sunt
tarea
axele

Astfel, în fapt, motivarea cuprinsă în cererea de chemare în judecată, și respectiv considerentele instanței de fond, se întemeiază practic pe o critică a unor dispoziții legale cuprinse în Codul Fiscal Român, care ar contraveni dispozițiilor art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană.

Or, soluționarea acestei chestiuni juridice nu se poate face decât printr-o interpretarea explicită și directă a acestor dispoziții ale art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, interpretare a dispozițiilor acestui tratat constitutiv european căzând în competența exclusivă a Curții de Justiție a Comunității Europene de la Luxemburg, în conformitate cu dispozițiile art. 234 al.1 lit. a din Tratat.

rentă
sar o
edură

Din interpretarea coroborată a art. 234 al.2 și 3 din tratatul instituind Comunitatea Europeană și raportat strict la dispozițiile procedurale române rezultă faptul că dacă o asemenea chestiune de interpretare a dispozițiilor tratatului se ridică în fața unei instanțe de fond sau de apel, aceste instanțe pot să ceară Curții Europene de Justiție să dea o hotărâre de lămurire cu privire la

interpretarea tratatului, pe când dacă o astfel de chestiune se ridică în fața instanței de recurs, ale cărei hotărâri nu mai pot face obiectul unei căi ordinare de atac în dreptul intern, atunci această instanță este obligată să sesizeze Curtea de Justiție a C.E. de la Luxemburg.

Simpla suspiciune sau bănuială a Comisiei UE potrivit căreia această taxă nu ar corespunde în întregul ei normelor comunitare nu poate constitui temei pentru formulare de către particulari și admiterea unor acțiuni similare prezentei cauze de către instanțele naționale, întrucât Comisia UE nu are competența să emită astfel de decizii, competența materială care revine în mod exclusiv Curții de Justiție a C.E.

În cazul în care instanțelor naționale le-ar reveni competența materială de a se pronunța în chestiunea încălcării tratatelor constitutive ale UE, procedura de infringement ar deveni inutilă și fără finalitate.

Cât privește efectul direct al dreptului comunitar, care presupune dreptul oricărei persoane de a invoca direct o dispoziție comunitară, inclusiv în fața judecătorului național, arată că în cazul constatării de către statele membre a obligațiilor care le incumbă acestora în virtutea Tratatului privind instituirea CE, recurenta susține că în speță este vorba despre o excepție de la regulă, în ipoteza lipsei efectului direct, dat de stabilirea în mod expres și obligatoriu a competenței exclusive a Curții de Justiție a CE de a hotărâ în astfel de cazuri, conform art.226 și 227 din tratatul instituind Comunitatea Europeană.

Relevantă este Hotărârea Francovich (6/90) prin care Curtea de Justiție a CE a consacrat principiul că statul este răspunzător pentru prejudiciul provocat particularilor în urma încălcării dreptului comunitar de către stat, astfel s-a statuat că particularii pot acționa statul în fața instanțelor naționale, numai atunci când s-a stabilit deja de către Curtea de Justiție a C.E. că statul este autoul unei încălcări a dreptului comunitar.

Având în vedere că până la această dată Curtea de Justiție a CE nu a stabilit printr-o decizie pronunțată în cadrul procedurii de infringement, în baza art. 226 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, că România, prin instituirea în Codul Fiscal a taxei auto de primă înmatriculare, și-ar fi încălcat „obligațiile care-i incumbă ca sta membru în virtutea Tratatului privind instituirea C.E.”, care includ și obligația de a înlătura orice bariere de natură fiscală sau vamală, sau de a se abține de a institui noi piedici de acest tip, în calea liberei circulații a bunurilor în spațiul comunitar, și că în consecință s-ar fi încălcat art. 90 din Tratatul CE, rezultă că se poate vorbi de o excepție de prematuritate a formulării de către reclamanta intimată prezentei acțiuni „în compensare” sau în răspunderea statului român.

Reclamanta intimată SC Măgura Impex SRL a depus la dosar răspuns la cererea de suspendare a cauzei până la soluționarea procedurii de infringement, în condițiile art. 244 al.1 pct. 1 Cod procedură civilă, și a solicitat respingerea cererii de suspendare formulată de pârâta recurentă.

Reclamanta intimată arată că în prezent procedura deschisă în privința României cu privire la taxa specială pentru autoturisme este o procedură administrativă, aflată în faza precontencioasă, astfel că în lipsa unei alte „judecăți”, în sensul art. 244 al.1 pct. 1 Cod procedură civilă, cererea de suspendare este nefondată.

Reclamanta intimată arată că procedura declanșată de Comisie în temeiul art. 226 din tratatul CE nu are ca finalitate statuarea existenței sau inexistenței unui drept, ci se poate finaliza prin închiderea procedurii sau prin sesizarea Curții de Justiție Europene, iar Curtea de Justiție Europeană nu va statua nici ea asupra existenței sau inexistenței unui drept, acest lucru fiind de

compe
comp

are
prelir
cere
Curt
Trat
ținu
ast

ar
cc
u

competența instanțelor naționale, ci eventual se va pronunța asupra compatibilității legislației românești cu dreptul comunitar.

Reclamanta intimată arată că cererea formulată de pârâta recurentă nu are ca obiect suspendarea cauzei în vederea transmiterii unei întrebări preliminare Curții de Justiție Europene, recurenta indicând expres la punctul 4 al cererii, faptul că nu dorește transmiterea unei întrebări preliminare de către Curtea de Apel Timișoara, deși amintește de dispozițiile art. 324 par. 3 din Tratatul CE. În acest context reclamanta intimată apreciază că instanța este ținută de principiul disponibilității, astfel că nu ar trebui să adreseze din oficiu o asemenea întrebare.

Analiza recursului:

Analizând actele dosarului, criticile recurente prin prisma dispozițiilor art. 304 din Codul de procedură civilă și examinând cauza sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă, **Curtea de Apel constată următoarele:**

1. Examinarea cererii de suspendare a judecării

Cu privire la cererea de suspendare a judecării formulată de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, observăm că aceasta a fost justificată, în esență, pe două considerente, respectiv:

1 pe declanșarea de către Comisia Europeană a unei proceduri de „infringement”, adică de încălcare a dreptului comunitar de către Statul Român, prin instituirea taxei de primă înmatriculare a autovehiculelor și

2. pe necesitatea sesizării Curții de Justiție a Comunităților Europene, pentru a solicita acesteia, în baza art. 234 Tratatul instituind Comunitatea Europeană, analiza compatibilității taxei de primă înmatriculare română cu dispozițiile art. 90 Tratatul instituind Comunitatea Europeană.

1.1 Cu privire la cererea de suspendare determinată de derularea procedurii prevăzute de art. 226 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană în fața Comisiei europene, instanța observă că procedura de „infringement”, declanșată de către Comisie împotriva României cu privire la taxa de primă înmatriculare nu este o judecată în sensul art. 244 Cod de Procedură Civilă, nefiind sesizată Curtea de Justiție a Comunităților Europene la momentul soluționării prezentei cauze, derulându-se în prezent negocieri între Guvernul României și Comisia Europeană cu privire la modificarea legislației fiscale

Potrivit art. 244 punctul 1 Cod de Procedură Civilă, (1) instanța poate suspenda judecata „când dezlegarea pricinii atârână, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări”;

Or, procedura prevăzută de art. 226 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană nu este, în mod integral, o procedură judiciară, ci una administrativă, în care nu se examinează legislația română în vigoare la momentul plății taxei contestate în prezenta cauză.

În consecință, judecata la care se face referire în cererea pârâtei nu are legătură cu obiectul pricinii, de vreme ce – la sesizarea Comisiei, în baza art. 226 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană – Curtea de Justiție a Comunităților Europene nu va examina conformitatea cu art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană a dispozițiilor art. 214¹ din Codul Fiscal român, astfel cum erau în vigoare în anul 2007, când reclamanta a plătit taxa contestată.

Curtea remarcă, totodată, că această procedură se poate finaliza și prin acceptarea de către Comisia Europeană a modificărilor legislative propuse de Statul Român pentru viitor în domeniul taxei de primă înmatriculare, modificare

care nu are efecte pentru trecut, respectiv fără a se solicita Statului Român să restituie taxele percepute anterior acestor negocieri.

Acceptarea acestei modificări de către Comisie poate determina o decizie a acestei instituții de a nu sesiza Curtea de Justiție a Comunităților Europene, situație în care nu se poate reține existența unei judecări de care atâră dreptul reclamantei la restituirea taxei percepută de Statul Român cu încălcarea dreptului comunitar.

De aceea, fiind vorba de două proceduri paralele, cu efecte diferite, sesizarea eventuală a Curții de Justiție a Comunităților Europene în baza art. 226 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană nu împiedică sesizarea instanțelor naționale cu privire la cererea de restituire a taxelor percepute de Statul Român cu încălcarea dreptului comunitar.

Curtea subliniază, de asemenea, că și în cazul în care va fi sesizată Curtea de Justiție a Comunităților Europene de către Comisia Europeană, instanța supremă a Uniunii Europene nu va putea decât să constate că Statul Român a încălcat dispozițiile art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană prin instituirea taxei de primă înmatriculare, dar nu va dispune obligarea Statului Român la restituirea taxelor respective, pentru că nu acesta este obiectul procedurii de *infringement*, ci constatarea încălcării dreptului comunitar de către România.

Curtea precizează, sub acest aspect, că dreptul particularilor la repararea prejudiciilor produse de către statele membre prin încălcarea dreptului comunitar este independent de acțiunea Comisiei Europene și că nu poate fi condiționată repararea acestor prejudicii de constatarea prealabilă a încălcării dreptului comunitar de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

În acest sens, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a arătat – în hotărârea dată la 5 martie 1996 în cauzele conexe C-46/93 și C-48/93, *Brasserie Du Pêcheur SA contra Bundesrepublik Deutschland și The Queen contra Secretary of State for Transport*, ex parte: *Factortame Ltd ș.a.* (cunoscută ca hotărârea „*Factortame III*”) – că „(...) în cazul în care repararea prejudiciului ar fi condiționată de cerința unei constatări prealabile de către Curte a încălcării dreptului comunitar imputabilă unui stat membru, aceasta ar fi contrară principiului eficacității dreptului comunitar, din moment ce o astfel de condiție ar exclude orice drept la despăgubire atâta timp cât încălcarea prezumată nu a făcut obiectul unei acțiuni introduse de către Comisie în temeiul articolului 169 din tratat și nici al unei hotărâri pronunțate de către Curte. Or, drepturile de care beneficiază persoanele particulare, care decurg din dispozițiile comunitare având un efect direct în ordinea juridică internă din statele membre, nu pot depinde de modul în care Comisia apreciază oportunitatea de a acționa în temeiul articolului 169 din tratat împotriva unui stat membru și nici de pronunțarea de către Curte a unei eventuale hotărâri de încălcare a dreptului comunitar (în acest sens, Hotărârea din 14 decembrie 1982, *Waterkeyn ș.a.*, 314/81, 315/81, 316/81 și 83/82, *Cul. p. 4337*, *considerentul 16*)”.

Pentru aceste motive, Curtea va respinge cererea de suspendare a judecării întemelată pe considerentul declanșării procedurii de „*infringement*”, ca nefondată.

1.2 Cu privire la cererea de suspendare determinată de necesitatea sesizării Curții de Justiție a Comunităților Europene, pentru a solicita acesteia, în baza art. 234 Tratatul instituind Comunitatea Europeană, analiza compatibilității taxei de primă înmatriculare română cu dispozițiile art. 90

Tratatul instituind Comunitatea Europeană, Curtea precizează că, potrivit art. 234 (FOSTUL ARTICOL 177) din Tratatul instituind Comunitatea Europeană:

„Curtea de Justiție este competentă să hotărască, cu titlu preliminar, cu privire la:

- ✓ interpretarea prezentului tratat;
- ✓ validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile Comunității și de BCE;
- ✓ interpretarea statutelor organismelor înființate printr-un act al Consiliului, în cazul în care statutele respective prevăd acest lucru.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, această instanță judecătorească poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții de Justiție să decidă cu privire la această chestiune.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale ale cărei hotărâri nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță judecătorească este obligată să sesizeze Curtea de Justiție.”

În soluționarea cererii de suspendare a judecării pentru a solicita Curții de Justiție a Comunităților Europene o interpretare a dispozițiilor art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană în raport cu legislația română în materia taxei de primă înmatriculare a autoturismelor, Curtea subliniază că sesizarea Curții de Justiție a Comunităților Europene trebuie să țină seama de opinia exprimată chiar de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în această privință, prin hotărârea din 6 octombrie 1982, dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății, Curtea de Justiție a Comunităților Europene, hotărâre prin care instanța de contencios european de la Luxemburg a stabilit condițiile și limitele „teoriei actului clar”, astfel cum este cunoscută în literatura de specialitate.

Astfel, în hotărârea dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a arătat că „din relația dintre alineatele (2) și (3) ale articolului 177 rezultă că instanțele vizate de alineatul (3) se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă este necesară o decizie asupra unui aspect de drept comunitar pentru a pronunța o hotărâre. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare privind interpretarea dreptului comunitar adresată în fața acestora în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, adică în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, el nu ar putea avea nici o influență asupra soluționării litigiului.

În paragrafele nr. 13, 14 și 16 din aceeași hotărâre, Curtea Europeană de Justiție a precizat că „în Hotărârea din 27 martie 1963 (în cauzole conexe 28 până la 30/1962, Da Costa, Culegere, p. 75) Curtea a declarat că „deși articolul 177 alineatul (3) obligă fără nici o restricție instanțele naționale ale căror decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern să trimită Curții orice întrebare privind interpretarea adresată în fața acestora, autoritatea interpretării date de Curte în temeiul articolului 177 poate, cu toate acestea, să priveze această obligație de cauza sa și să o golească astfel de conținut: este cazul, în special, atunci când întrebarea adresată este identică din punct de vedere material cu o întrebare care a făcut de la obiectul unei hotărâri preliminare într-o cauză similară”.

14 Acelasi efect, în ceea ce privește limitele obligației formulate de articolul 177 alineatul (3), poate rezulta dintr-o jurisprudență consacrată a Curții care a rezolvat aspectul de drept respectiv, indiferent de natura procedurilor care au dus la această jurisprudență, chiar în absența unei identități a întrebărilor în litigiu.

16. În cele din urmă, aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune în mod atât de evident încât să nu lase loc nici unei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebării adresate. Înainte de a concluziona că este vorba de o astfel de situație, instanța națională trebuie să fie convinsă că acest aspect se impune în mod la fel de evident și instanțelor naționale ale celorlalte state membre și Curții de Justiție. Doar în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța națională se poate abține să mai trimită această întrebare Curții de Justiție și poate să o rezolve pe propria răspundere.

Curtea de Justiție a Comunităților Europene a concluzionat, în paragraful nr. 21 din această hotărâre, că „articolul 177 alineatul (3) trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când i se adresează o întrebare de drept comunitar, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că întrebarea adresată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidentă încât nu mai lasă loc nici unei îndoieli rezonabile”.

Având în vedere așa numita „teorie a actului clar”, stabilită în hotărârea citată anterior – conform căreia nu este necesară sesizarea Curții de Justiție a Comunităților Europene în cazurile în care jurisprudența sa anterioară este clară în privința chestiunii care necesită interpretarea – Curtea apreciază că în prezenta cauză nu se impune sesizarea Curții de Justiție a Comunităților Europene, dată fiind jurisprudența sa anterioară, prin care a interpretat art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană și în raport cu legislațiile altor state membre ale Uniunii Europene privind taxele de primă înmatriculare a autovehiculelor.

De altfel, chiar și Comisia Europeană s-a referit la jurisprudența anterioară a Curții de Justiție a Comunităților Europene în comunicatul din 21.03.2007 (atașat în copie la fila 39 din dosarul de recurs), precum și în comunicatul ulterior, din 28.11.2007 (atașat în copie la fila 40 din dosarul de recurs), arătând:

„Curtea Europeană de Justiție (CEJ) a afirmat în repetate rânduri că statele membre pot impune taxe de înmatriculare asupra autovehiculelor second-hand importate, cu condiția ca respectivele taxe să respecte dispozițiile articolului 90 din Tratatul CE. Astfel, niciun stat membru nu trebuie să aplice produselor originare din alte state membre taxe mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare.

De asemenea, Curtea a hotărât că taxa de înmatriculare plătită pentru un vehicul nou face parte din valoarea de piață a acestuia, statele membre având astfel obligația de a ține seama de deprecierea reală a vehiculului atunci când calculează respectiva taxă (a se vedea cauzele CEJ Nunes Tadeu, C-345/93, Comisia/Danemarca, C-47/88 și Comisia/Republica Elenă, C-375/95).”

Organele fiscale pârâte nu au oferit nici un argument în sensul că această jurisprudență nu este aplicabilă și că ar fi necesară o nouă interpretare dată de Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

aplica
pâr
nr. 1
care
cât
me
trib
Ju
C
le

Curtea reține că pârâta nu a produs nici un argument în sensul combaterii aplicării acestei jurisprudențe în prezenta cauză.

Curtea consideră, totodată, ca fiind lipsită de relevanță invocarea de către pârâtă a hotărârii date de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în cauza nr. C 393/98 (atașată la filele 64-75 din dosarul de recurs) la 22.02.2001, prin care Curtea de Justiție a Comunităților Europene a statuat că întreruperea de către Comisia Europeană a procedurii de infracțiune împotriva unui stat membru cu privire la o anumită lege nu are nici un efect asupra obligativității unui tribunal de ultimă instanță din statul membru respectiv de a trimite la Curtea de Justiție, ca urmare a paragrafului 3 din art. 177 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană (în prezent paragraful 3 din art. 234), o întrebare de legislație comunitară în legătură cu legea a avută în vedere.

Curtea remarcă, în privința acestei hotărâri, că prin ea nu se aduce atingere jurisprudenței exprimate de Curtea Europeană de Justiție în hotărârea dată în cauza Srl CILFIT, care lasă tuturor instanțelor naționale competența de a evalua, în raport cu jurisprudența anterioară a Curții Europene de Justiție, dacă se impune sesizarea acesteia pentru interpretarea dreptului comunitar.

Atâta vreme cât interpretarea dispozițiilor art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană de către Curtea Europeană de Justiție este clară și nu a fost combătută aplicabilitatea acestei jurisprudențe în raport cu prezenta speță, Curtea nu consideră necesară sesizarea din nou a Curții de Justiție a Comunităților Europene pentru a oferi o interpretare similară, care poate fi dedusă chiar din hotărârile anterioare ale aceleiași instanțe.

De altfel, Curtea observă că inclusiv în hotărârea dată de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în cauza nr. C 393/98 se fac referiri la un sistem de taxare a autoturismelor second hand similar celui impus de Statul Român și care a fost considerat de Curtea Europeană de Justiție ca fiind contrar Tratatului instituind Comunitatea Europeană.

2. Examinarea recursului:

Cu privire la recursul propriu zis, Curtea observă că recurenta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a invocat excepția inadmisibilității prezentei acțiuni, sub două aspecte.

2.1 Analizarea excepției inadmisibilității acțiunii reclamantei:

Pe de o parte, recurenta a invocat că actele contestate nu sunt acte administrative, în sensul Legii nr. 554/2004, iar pe de altă parte, că prezentul litigiu nu este unul de contencios administrativ, dat fiind faptul că actele contestate nu sunt acte administrative.

Curtea constată, din modul de formulare a acestei excepții, că aceasta are la bază opinia conform căreia actele contestate în justiție de reclamantă nu sunt acte administrative.

În stabilirea naturii juridice a actelor a căror anulare s-a solicitat în prezenta cauză, Curtea constată că reclamanta S.C. Măgura Impex S.R.L. a solicitat anularea actelor administrativ-fiscale nr. 11.694p/ad/ 17.08.2007 și nr. 12.276p/ad/3.09.2007, ambele emise de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad.

Prin actul nr. 11.694p/ad/ 17.08.2007 (atașat la filele 7-8 din dosarul de fond), Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a comunicat reclamantei răspunsul său la cererea acesteia de restituire a taxei de primă înmatriculare plătită în temeiul Codului fiscal pentru înmatricularea unui autovehicul second hand, cumpărat din Germania.

În cuprinsul acestui act se menționează: „*constatăm că solicitarea dumneavoastră nu îndeplinește condițiile stabilite de acte le normative sus invocate, fapt pentru care aceasta se respinge de jure (de drept)*”.

În ceea ce privește actul nr. 12.276p/ad/3.09.2007 (atașat la filele 7-8 din dosarul de fond), Curtea constată că prin acesta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a răspuns la contestația formulată de reclamantă împotriva actului nr. 11.694p/ad/ 17.08.2007, menționând că acest din urmă act nu îndeplinește condițiile pentru a fi considerat act administrativ, astfel încât adresa reclamantei nu poate fi considerată o contestație și că nici această adresă de răspuns nu poate fi considerată de decizie în sensul Codului de Procedură Fiscală

Curtea observă, în primul rând, că în cauză este necontestat că reclamanta a plătit taxa de primă înmatriculare impusă de art. 214¹ Codul fiscal și că a solicitat restituirea acestei taxe.

De asemenea, este necontestat că solicitarea reclamantei de restituire a acestei taxe a fost respinsă de pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad prin actele nr. 11.694p/ad/ 17.08.2007 și nr. 12.276p/ad/3.09.2007.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin act administrativ se înțelege „*actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ*”.

Examinând actele nr. 11.694p/ad/17.08.2007 și nr. 12.276p/ad/3.09.2007 prin prima definiției legale a actului administrativ, Curtea observă că acestea sunt acte *unilaterale* – deoarece exprimă voința unilaterală a autorității emitente de a respinge cererea reclamantei, că au fost emise *în regim de putere publică* și *în vederea executării în concret a legii* – deoarece actele respective au fost emise de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad în calitate de organ împuternicit oficial cu verificarea îndeplinirii obligațiilor fiscale, și că *modifică raporturi juridice* – deoarece, prin consecințele sale concrete, a exprimat voința Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Arad de a refuza restituirea taxei solicitate de reclamantă.

Curtea observă că pârâta nu a identificat nici un text legal încălcat de reclamantă prin formularea acestei cereri și a contestației împotriva refuzului de restituire a taxei în litigiu. De asemenea, nu s-a arătat că reclamanta ar fi avut o altă posibilitate procedurală de a solicita restituirea taxei plătite și contestate, și nici nu a fost indicată o altă procedură legală aplicabilă în astfel de cazuri.

Din acest punct de vedere, Curtea reține că actele atacate de reclamantă sunt acte administrative în sensul prevăzut de art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ele exprimând voința Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Arad de a refuza restituirea taxei de primă înmatriculare solicitată de reclamantă, refuz explicit, manifestat în regim de putere publică, în calitate de organ competent cu încasarea taxei respective și cu rezolvare a cererilor de restituire a taxelor astfel percepute.

Aceeași concluzie se desprinde și din examinarea dispozițiilor art. 41 Cod de Procedură Fiscală, care definesc actul administrativ fiscal dispoziții conform

căror
organu
sau stin
Or
Finanțel
legislație
fiscale,
indifere
D
Admir
neleg
de re
inac
adr
co
în

căroră „în înțelesul prezentului cod, actul administrativ fiscal este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.”

Or, în condițiile în care actele respective au fost emise de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad potrivit competenței sale, în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale, nu se poate reține absența caracterului administrativ al acestor acte indiferent care ar fi denumirea lor.

Dat fiind caracterul de act administrativ al acestei manifestări de voință a Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Arad, Curtea reține caracterul nelegal al refuzului acestei instituții de a examina cererea de restituire formulată de reclamantă.

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că este nefondată excepția inadmisibilității prezentei acțiuni, excepție susținută pe absența caracterului administrativ al actelor supuse controlului judecătoresc.

În raport cu această concluzie, Curtea reține că prezentul litigiu este de competența instanțelor de contencios administrativ, excepția invocată nefiind întemeiată nici sub acest aspect.

2.2 Analizarea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei recurente Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad:

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei recurente Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, Curtea observă că aceasta a fost invocată pe considerentul că taxa contestată a fost instituită de Statul Român, iar nu de către pârâtă.

Astfel, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad a susținut că însăși instanța de fond a reținut existența unei baze legale pentru calculul taxei de primă înmatriculare, iar emitentul acestei baze legale este Statul Român, iar nu Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad.

Curtea observă că, într-adevăr, taxa de primă înmatriculare contestată de reclamantă este stabilită de Statul Român prin art. 214¹ Codul fiscal.

Pe de altă parte, este necontestat faptul că taxa respectivă a fost plătită de către reclamantă la Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, această instituție având, astfel, competența legală de a încasa și calcula această taxă.

De asemenea, Curtea constată că reclamanta a solicitat nu numai restituirea taxei plătite, ci și anularea actelor nr. 11.694p/ad/17.08.2007 și nr. 12.276p/ad/3.09.2007, emise de pârâta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad.

În aceste condiții, Curtea reține că pârâta s-a comportat nu numai ca un veritabil organ imputernicit cu încasarea și calcularea taxei în litigiu, dar a emis și acte administrative prin care a refuzat restituirea taxei respective, fără a invoca în cadrul procedurii administrative de contestare lipsa competenței legale de a emite aceste acte și fără a indica un alt organ administrativ care ar avea această competență.

În aceste condiții, Curtea apreciază că excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei recurente Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad nu este întemeiată, instanța de fond reținând în mod corect că această instituție are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

2.3 Analizarea excepției privind necompetența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar:

Cu privire la competența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar, recurenta a invocat faptul că nici o

lege în vigoare nu permite unei instanțe judecătorești de drept comun să statueze asupra compatibilității unor prevederi legale ale dreptului intern cu Constituția României și cu tratatele internaționale.

În privința acestei excepții, Curtea amintește că în dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77, s-a statuat că *„judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.”*

Date fiind această opinie explicită a Curții de Justiție a Comunităților Europene – a cărei jurisprudență este obligatorie pentru instanțele naționale în interpretarea dreptului comunitar – Curtea constată că instanțele române de drept comun sunt competente să procedeze, în executarea obligației de a asigura realizarea efectului deplin al dreptului comunitar, la înlăturarea de la aplicare a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

2.4 Examinarea fondului litigiului:

Cu privire la fondul litigiului, Curtea observă că recurenta a susținut că art. 90 din Tratatul Instituirea Comunității Europene nu este incident în cauză pentru că *taxa de primă înmatriculare urmează a fi plătită de toți proprietarii de autoturisme, indiferent de proveniența acestora, la momentul primei înmatriculări în România.*

Curtea constată că art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană se referă la o discriminare determinată de o diferență între impozitele aplicate „*produselor altor state membre*” și impozitele „*interne de orice natură care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare*”.

Așadar, discriminarea la care se referă acest text legal are în vedere o comparație între nivelul de impozitare a produselor altor state membre ale Uniunii Europene, în comparație cu nivelul de impozitare a produselor de pe piața internă a Statului Român.

Este necontestat în cauză că taxa de primă înmatriculare se plătește de către toți particularii care doresc să înmatriculeze pentru prima dată un autovehicul în România, indiferent de unde provine acesta.

Însă taxa de primă înmatriculare se aplică, potrivit art. 214¹ din Codul fiscal, numai autovehiculelor care nu sunt deja înmatriculate în România.

Așadar, o eventuală discriminare operează numai între nivelul de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România anterior datei de 1.01.2007 – când Statul Român a aderat la Uniunea Europeană și au intrat în vigoare dispozițiile art. 214¹ din Codul fiscal – și nivelul de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România ulterior datei de 1.01.2007.

Recurenta a arătat că aceeași taxă este datorată și în cazul unui autoturism fabricat în România și care nu a fost înmatriculat o perioadă de 8 ani.

În privința acestei susțineri, Curtea reiterează concluzia anterioară, conform căreia discriminarea vizată de art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană privește nivelul de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România anterior datei de 1.01.2007, în comparație cu nivelul

de impo
1.01.20
Di
fabrica
fabrica
Codul
invor
exis
aut
cu
sta

de impozitare a autoturismelor înmatriculate în România ulterior datei de 1.01.2007.

Din acest punct de vedere, este irelevantă ipoteza privind autoturismul fabricat în România, pentru că reclamanta nu a susținut că autoturismelor fabricate în România li se aplică o altă taxă decât cea stabilită de 214¹ din Codul fiscal, în cazul în care acestea sunt înmatriculate după 1.01.2007.

Pe de altă parte, ipoteza neînmatriculării unui autovehicul timp de 8 ani este invocată de recurentă – are un caracter pur teoretic (iar recurenta nu a dovedit existența concretă a unei asemenea situații), de vreme ce utilizarea autovehiculului impune, în mod obligatoriu, înmatricularea prealabilă a acestuia, cu excepția situației în care autovehiculul respectiv este deja înmatriculat în alt stat în mod legal.

Cu privire la existența impozitării discriminatorii în speță, Curtea apreciază ca fiind explicită constatarea instanței de fond, conform căreia *„taxa specială nu este percepută pentru autoturismele deja înmatriculate în România, (...) fiind percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în celelalte state comunitare”* – membre ale Uniunii Europene – *„și reînmatriculate în România, după aducerea acestora în țară.”*

Așadar, Curtea observă – însușindu-și opinia instanței de fond – că nu se percepe taxa stabilită de 214¹ din Codul fiscal în cazul reînmatriculării în România, după 1.01.2007, a unui autovehicul care a fost anterior înmatriculat în România.

Cu toate acestea, taxa stabilită de 214¹ din Codul fiscal este percepută în cazul înmatriculării în România, după 1.01.2007, a unui autovehicul care a fost anterior înmatriculat în alt stat membru al Uniunii Europene decât România.

În consecință, indiferent de nivelul de poluare al autovehiculului respectiv, dacă acesta a fost deja înmatriculat în România, taxa specială nu se datorează, aspect care este în măsură să pună la îndoială legitimitatea scopului legiuitorului român, de a institui această taxă pentru protejarea mediului înconjurător.

Date fiind aceste considerații, Curtea consideră că art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană este aplicabil în privința taxei speciale de primă înmatriculare plătită de reclamantă și contestată în prezenta cauză.

În privința consecințelor aplicării art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, în prezenta cauză, Curtea amintește principiile emise de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în interpretarea acestui articol.

Astfel, în Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din 5 decembrie 2006 – dată în cauzele reunite C-290/05 și C-333/05, Ákos Nádasdi c. Vam-és Penzügyörseg Észak-Alföldi Regionális Parancsnoksága, respectiv Ilona Németh c. Vam-és Penzügyörseg Dél-Alföldi Regionális Parancsnoksága – Curtea Europeană de Justiție a arătat următoarele:

„45. Așa cum Curtea a statuat deja, în sistemul Tratatului instituind Comunitatea Europeană art. 90 suplimentează dispozițiile referitoare la abolirea taxelor vamale și a măsurilor cu efect echivalent. Scopul acestuia este acela de a asigura liberă circulație a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență, prin eliminarea oricăror forme de protecție care pot rezulta din aplicarea unor impozite interne care discriminează produsele provenite din alte state membre (cauzele reunite C-393/04 și C-41/05, Air Liquide Industries Belgium, Culegere 2006 p.I-0000, par.55 și jurisprudența acolo citată).

46 În ceea ce privește a importarea autoturismelor second-hand importate, Curtea a apreciat de asemenea că art. 90 caută să asigure completa neutralitatea impozitării interne sub raportul concurenței între produsele care se

afă deja pe piața națională și produsele importate (cauza C-387/01, Weigel, Culegere 2004, p. I-4981, par. 66 și jurisprudența acolo citată).

47. Conform unei jurisprudențe bine stabilite, art. 90 par. 1 este încălcat atunci când taxa aplicată produselor importate și taxa aplicată produselor naționale similare sunt calculate diferit pe baza unor criterii care conduc, chiar dacă numai în anumite cazuri, la un nivel al taxei mai mare în cazul produselor importate (a se vedea cauza Weigel, par. 67, precum și jurisprudența acolo citată). Totuși, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile pentru existența unei asemenea discriminări, impozitarea poate fi discriminatorie în mod indirect, datorită efectelor pe care le produce.

48. În scopul de a asigura neutralitatea impozitării interne prin respectarea regulilor de concurență între autoturismele uzate aflate deja pe piața națională și autoturismele similare importate, este necesar să fie comparate efectele taxei de înmatriculare pentru vehiculele nou importate dintr-un alt stat membru decât Ungaria cu efectele valorii reziduale a taxei de înmatriculare care afectează vehiculele similare înmatriculate deja în Ungaria și cărora, pentru acest scop, le-a fost deja aplicată această taxă.

49. O comparație cu autoturismele second-hand plasate în circulație în Ungaria înainte de intrarea în vigoare a Legii privind taxele de înmatriculare nu este relevantă. Scopul art. 90 nu este acela de a împiedica statele membre să introducă noi impozite sau să schimbe cota de impunere sau baza de impunere a unor impozite existente.

51. Cât privește criteriile care pot fi folosite pentru determinarea unei taxe, Curtea observă că, în stadiul său actual, dreptul comunitar nu restrânge libertatea fiecărui stat membru de a construi un sistem fiscal care ace diferențieri între anumite produse, chiar dacă este vorba de produse similare în sensul art. 90 par. 1 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană pe baza unor criterii obiective, cum ar fi proveniența materiilor prime folosite sau procesul de producție aplicat. Totuși, o asemenea diferențiere este compatibilă cu dreptul comunitar numai dacă urmărește obiective care sunt ele însele compatibile cu cerințele Tratatului și ale legislației comunitare secundare și dacă regulile în cauză sunt de natură să evite orice formă de discriminare, directă sau indirectă, îndreptată împotriva importurilor din alte state membre sau orice altă formă de protecție a produselor naționale concurente (cauza Outokumpu, par. 30).

52. În contextul sistemul taxelor de înmatriculare, criterii precum tipul motorului, capacitatea cilindrică și clasificarea fundamentată pe motive de protecție a mediului reprezintă criterii obiective. Prin urmare ele pot fi folosite într-un asemenea sistem. Pe de altă parte, nici nu există vreo cerință ca valoarea taxei să fie legată de prețul autoturismului.

53. Totuși, o taxă de înmatriculare nu trebuie să împovăreze produsele provenind din alte state membre mai mult decât produsele naționale similare.

54. Un autoturism nou pentru care taxa de înmatriculare a fost plătită în Ungaria își pierde, în timp, o parte din valoarea sa de piață. Pe măsura deprecierei autoturismului, se diminuează de asemenea cuantumul taxei de înmatriculare incluse în valoarea reziduală a autoturismului. Din moment ce acesta este un autoturism folosit, el nu poate fi vândut decât pentru un preț ce corespunde unei părți din valoarea sa inițială, care conține valoarea reziduală a taxei de înmatriculare.

55. Pare a rezulta, din informațiile transmise de instanțele naționale, că un autoturism de același model, vechime, cu același număr de kilometri parcursi, cumpărat într-un alt stat membru și înregistrat în Ungaria, va atrage aplicarea

integra
autotul
autotu
înregi
anter

ține
Trat
de
mo
es
m

a
1

integrală a taxei de înmatriculare prevăzută pentru această categorie de autoturisme. Prin urmare, taxa reprezintă o sarcină mai consistentă pentru autoturismele second-hand importate decât pentru autoturismele similare deja înregistrate în Ungaria, cărora li s-a aplicat taxa de înmatriculare într-un stadiu anterior.

56. Deci, deși scopul înmatriculării este acela de protecție a mediului și nu ține cont de valoarea de piață a autoturismului, aplicarea art. 90 par. 1 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană implică luarea în considerare a deprecierei autoturismelor folosite atunci când acestea sunt impozitate. În momentul în care această taxă este percepută numai o dată, atunci când autoturismul este pentru prima dată înregistrat în vederea punerii în circulație în statul membru în cauză, fiind încorporată în această valoare.

57. Rezultă din considerațiile de mai sus că răspunsul la întrebările adresate Curții în cauza C-290/05, respectiv în prima parte a întrebării a treia și întrebarea a patra din cauza C-333/05 trebuie să fie acela că art. 90 par. 1 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană trebuie interpretat ca interzicând o taxă de tipul celei prevăzute de Legea privind taxele de înmatriculare, atâta timp cât:

- taxa este percepută asupra autoturismelor second-hand puse pentru prima dată în circulație pe teritoriul unui stat membru;

- valoarea taxei, determinată exclusiv prin raportare la caracteristicile tehnice ale autoturismului (tipul motorului, capacitatea cilindrică) și clasificarea din punct de vedere al poluării, este calculată fără a se lua în calcul deprecierea autoturismului, de o asemenea manieră încât, atunci când se aplică autoturismelor second-hand importate din statele membre, aceasta excede valoarea reziduală a unor autoturisme second-hand similare care au fost deja înregistrate în statul membru în care sunt importate.

O comparație cu autoturismele second-hand plasate în circulație în acest stat-membru înainte de aplicarea a Legii privind taxele de înmatriculare nu este relevantă."

Făcând aplicarea acestor principii în prezenta cauză, Curtea nu observă nici o diferență între taxa instituită de legislația maghiară – care a făcut obiectul examinării Curții Europene de Justiție în cauza citată mai sus – și art. 214¹ din Codul fiscal român.

Ca și în cazul legislației maghiare – constatată a fi neconformă cu art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană – și în cazul art. 214¹ din Codul fiscal român taxa este percepută asupra autoturismelor second-hand puse pentru prima dată în circulație pe teritoriul României – stat membru al Uniunii Europene de la 1.01.2007.

De asemenea, valoarea taxei, determinată exclusiv prin raportare la caracteristicile tehnice ale autoturismului (tipul motorului, capacitatea cilindrică) și clasificarea din punct de vedere al poluării, este calculată fără a se lua în calcul deprecierea autoturismului, de o asemenea manieră încât – atunci când se aplică autoturismelor second-hand importate din statele membre ale Uniunii Europene – aceasta excede valoarea reziduală a unor autoturisme second-hand similare care au fost deja înregistrate în statul membru în care sunt importate, respectiv în România.

Având în vedere această concluzie, Curtea constată legalitatea hotărârii instanței de fond, care a reținut incompatibilitatea taxei speciale de primă înmatriculare a autoturismelor prevăzută de art. art. 214¹ din Codul fiscal român cu dispozițiile art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană.

Consecința acestei concluzii a fost, de asemenea, justificată legal de instanța de fond.

În această privință, Curtea amintește că prin Legea nr. 157/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 465 din 01/06/2005, România a ratificat tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană.

Efectele acestei ratificări sunt reglementate de art. 148 alin. 2 și 4 din Constituția României, astfel cum a fost republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 767 din 31/10/2003, dispoziții conform cărora:

(2) *Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.*

(4) *Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).*

Curtea precizează, de asemenea, că obligația respectării dispozițiilor cuprinse în tratatele ratificate de Statul român rezultă și din dispozițiile art. 11 alin. 1 din Constituția României, conform cărora *Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

În raport cu dispozițiile din Constituția României menționate, aplicarea dispozițiilor din legile interne al Statului român se va face în conformitate cu dispozițiile obligatorii din dreptul Uniunii Europene, respectiv din dreptul comunitar.

În concluzie, începând cu data aderării, 1.01.2007, este obligatorie pentru Statul român respectarea așa numitului „*acquis comunitar*” – astfel cum este definit prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1367/2000, privind constituirea și funcționarea grupului de lucru pentru studierea concordanței dispozițiilor și principiilor Constituției României cu *acquisul comunitar*, în perspectiva aderării României la Uniunea Europeană, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 30 din 17/01/2001, definiție a *acquisul comunitar* conform căreia acesta include, între alte acte normative, „*dispozițiile Tratatului instituind Comunitatea Europeană, semnat la 25 martie 1957 la Roma, și ale Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht, ambele republicate în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. C 340 din 10 noiembrie 1997*”.

În ceea ce privește referirile la legea cadru europeană, acestea nu pot fi luate în considerare de Curte, deoarece ele nu au legătură cu prezenta cauză.

În primul rând, dispoziția comunitară constatată a fi încălcată în prezenta cauză este art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, iar nu o reglementare din dreptul comunitar derivat. De altfel, Curtea remarcă faptul că recurenta nu a indicat nici o dispoziție cuprinsă într-un act normativ comunitar care să fi fost încălcată de instanța de fond prin soluția recurată.

În al doilea rând, dispozițiile referitoare la legea cadru europeană nu sunt în vigoare în acest moment, acestea făcând parte din Tratatul instituind o Constituție pentru Europa, anexă la Tratatul de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană. Or, Tratatul instituind o Constituție pentru Europa nu este în vigoare la momentul pronunțării prezentei hotărâri și nici nu a fost în vigoare anterior acestui moment.

De aceea, la momentul pronunțării prezentei hotărâri, nu este în vigoare nici o lege cadru europeană, în prezent fiind edictate directive europene, conform art. 249 paragraful 3 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană.

În consecință, Curtea constată legalitatea și temeinicia sentinței civile recurate, fiind justificată concluzia privind incompatibilitatea taxei speciale de primă înmatriculare a autoturismelor prevăzută de art. 214¹ din Codul fiscal român cu dispozițiile art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, precum și soluția înlăturării de la aplicare a art. 214¹ din Codul fiscal român în prezenta cauză, cu obligarea părții la restituirea acestei taxe.

În consecință, Curtea apreciază că soluția Tribunalului Arad este temeinică și legală, recursul formulat de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad urmând a fi respins ca nefondat, în temeiul art. 312 al. 1 Cod de Procedură Civilă.

2.5 Acordarea cheltuielilor de judecată:

Având în vedere dispozițiile art. 274 alin. 1 Cod de Procedură Civilă, conform cărora „partea care cade în pretențiuni va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată”, ținând seama că s-a constatat caracterul nefondat al recursului, Curtea va obliga părta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad la plata cheltuielilor judiciare efectuate de reclamantă, respectiv la plata sumei de 2000 lei (RON), reprezentând contravaloarea onorariului de avocat.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE:

Respinge cererea de suspendare a judecății formulată de recurenta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad.

Respinge recursul părții Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad împotriva sentinței civile nr. 2563/7.11.2007, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 3663/108/2007.

Obligă recurenta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad la plata sumei de 2000 lei către reclamanta S.C. Măgura Impex S.R.L., cu titlul de cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 20 februarie 2008.

**PREȘEDINTE
PĂTRU RĂZVAN**

[Signature]

**JUDECĂTOR
BARBĂ IONEL**

[Signature]

**JUDECĂTOR
OLARU RODICA**

[Signature]

**GREFIER
GRECU RADU**

[Signature]

Red. R.P./13.03.2008
Tehnored. G.R.I./18.03.2008/ 2 ex.
Primă instanță: Tribunalul Arad
Judecători: Aurelia Cotuțiu, Lucia Oprean

SM-102

